

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI Srijeda, 21. kolovoz 2019. [\[Multimedia\]](#)

„Sve im bijaše zajedničko“ Dj 4, 32

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Kršćanska se zajednica rađa iz preobilnog izlivanja Duha Svetoga i raste zahvaljujući kvascu dijeljenja među braćom i sestrama u Kristu. Postoji jedan dinamizam *solidarnosti* koji izgrađuje Crkvu kao Božju obitelj, u kojem iskustvo *koinonije* ima središnje mjesto. Što ta neobična riječ znači? To je grčka riječ koja znači „staviti zajedno“, „združiti“, biti poput zajednice, a ne izolirani. To je iskustvo prve kršćanske zajednice, to jest njegovati zajedništvo, „dijeliti“, „komunicirati, sudjelovati“, a ne izolirati se. U prvoj Crkvi, ova *koinonija*, to zajedništvo odnosi se prije svega na sudjelovanje u Kristovu Tijelu i Krvi. Zato kad pristupamo pričesti mi kažemo da se „pričešćujemo“, ulazimo u zajedništvo s Isusom i iz tog zajedništva s Isusom dolazimo do zajedništva s našom braćom i sestrama. To zajedništvo s Tijelom i Krvlju Kristovom koje se zbiva na svetoj misi pretvara se u bratski savez, a samim tim i u ono što je za nas najteže: zajedništvo dobara i prikupljanje novca za kolektu u korist Crkve majke u Jeruzalemu (usp. Rim 12, 13; 2 Kor 8, 9) i ostalih Crkava.

Ako želite znati jeste li dobri kršćani morate moliti, nastojati pristupati pričesti, sakramentu pomirenja. Ali signal da se tvoje srce obratilo je kad obraćenje dođe do džepova, kad zahvati vlastiti interes. Tu se vidi je li pojedinac velikodušan s drugima, pomaže li najslabije, najsiromašnije: kad obraćenje stigne dotle budi siguran da je to pravo obraćenje. Ako ostane samo na riječima to nije dobro obraćenje.

Euharistijski život, molitve, propovijedanje apostolâ i iskustvo zajedništva (usp. Dj 2, 22) čine vjernike mnoštvom osoba koje – kao što se kaže u knjizi *Djela apostolskih* – imaju „jedno srce i jednu dušu“ i koje ono što posjeduju ne smatraju svojim vlasništvom, nego im je sve zajedničko (usp. Dj 4, 32). To je model života toliko snažan da nam pomaže da budemo velikodušni a ne škrti. Zato „nitko [...] među njima nije oskudijevao jer koji bi god posjedovali – kaže se u toj knjizi – zemljišta ili kuće, prodavali bi ih i utržak donosili i stavljali pred noge apostolima. A dijelilo se

svakomu koliko je trebao“ (*Dj* 4, 34-35).

Crkva je oduvijek imala tu gestu kršćanâ koji su se lišavali svega viška što su imali, stvari koje im nisu bile nužne kako bi ih davali onima kojima su bile potrebne. I ne samo novac, nego i vrijeme.

Koliki kršćani – primjerice, vi ovdje u Italiji – koliki se kršćani bave volonterstvom! I to je prelijepo! To je zajedništvo, dijeliti svoje vrijeme s drugima, kako bih pomogao onima kojima je to potrebno. I tako volonterstvo, djela ljubavi, pohodi bolesnima; uvijek treba dijeliti s drugima, a ne samo tražiti vlastite interese.

Zajedništvo, odnosno *koinonija*, tako postaje *novi način odnosâ među Gospodinovim učenicima*. Kršćani stječu iskustvo novog oblika zajedničkog života, ophođenja jednih s drugima. I to je upravo kršćanski način, do te mjere da su pogani gledali kršćane i govorili: „Gledajte kako se ljube!“ Ljubav je bila taj način.

Ali ne ljubav koja ostaje na riječima, ne lažna ljubav, nego ljubav koja se pokazuje djelima, u uzajamnom pomaganju, konkretna ljubav, konkretnost ljubavi. Veza s Kristom uspostavlja vezu među braćom koja se pretače i nalazi svoj izraz također u zajedništvu materijalnih dobara. Dâ, ovaj način zajedništva, ovaj način ljubljenja sebe seže tako do džepova, ide dotle da se lišavamo također prepreke novca kako bismo ga dali drugima, usuprot vlastitom interesu. Po udioništvu u Kristovu tijela vjernici postaju odgovorni jedni za druge.

Time što vjeruju u Isusa svi su vjernici suodgovorni jedni za druge. „Ali gle, problem koji ima: nije me briga, to je njegova stvar.“ Ne, mi kršćani ne možemo reći: „Jadan čovjek, ima problem kod kuće, prolazi kroz ovu obiteljsku teškoću“, nego ja moram moliti, uzimam to k srcu, nisam ravnodušan.“ To znači biti kršćanin. Zato jaki podupiru slabe (usp. *Rim* 15, 1) i nitko ne doživljava oskudicu koja ponižava i nagrđuje ljudsko dostojanstvo, jer oni žive ovo zajedništvo: imaju zajedničko srce. Oni ljube jedni druge. Ovo je znak: konkretna ljubav. Jakov, Petar i Ivan, ta trojica apostola kao „stupovi“ jeruzalemske Crkve, zajednički određuju da će Pavao i Barnaba evangelizirati pogane dok će oni evangelizirati Židove i traže samo, od Pavla i Barnabe, jedan uvjet: da ne zaborave siromašnih, da se sjete siromaha (usp. *Gal* 2, 9-10). Ne samo materijalno, nego i duhovno siromašnih, ljudi koji imaju problema i trebaju našu blizinu. Kršćanin uvijek kreće od samoga sebe, od vlastitog srca i pristupa drugima kao što se Isus približio nama. To je prva kršćanska zajednica. Konkretna primjer dijeljenja i zajedništva dobara dolazi nam iz Barnabinog svjedočenja: on posjeduje njivu i prodaje je kako bi predao utržak apostolima (usp. *Dj* 4, 36-37). No uz njegov pozitivan javlja se još jedan, tužan i negativan, primjer: Ananija i njegova supruga Safira, pošto su prodali komad zemlje, odlučuju predati samo jedan dio apostolima, a drugi zadržati za sebe (usp. *Dj* 5, 1-2). To varanje prekida lanac slobodnog dijeljenja, radosnog, nesebičnog dijeljenja i posljedice su tragične, kobne (*Dj* 5, 5.10). Apostol Petar raskrinkava nekorektnost Ananije i njegove žene i kaže mu: „zašto ti Sotona ispuni srce te si slagao Duhu Svetomu i odvojio od utrška imanja? [...] Nisi slagao ljudima, nego Bogu!“ (*Dj* 5, 3-4). Mogli bismo

reći da je Ananija lagao Bogu svojom izoliranom savješću, licemjernom savješću, to jest „trgovačkom“, djelomičnom i oportunističkom pripadnošću Crkvi.

Licemjerje je najgori neprijatelj ove kršćanske zajednice, ove kršćanske ljubavi: hiniti da ljubiš, a zapravo tražiti samo vlastiti interes. Ne biti iskren u dijeljenju, naime, odnosno ne biti iskren u ljubavi, znači njegovati licemjerje, udaljiti se od istine, postati sebičan, ugasiti vatru zajedništva i namijeniti sebi udes u ledenoj postojbini unutarnje smrti. Oni koji se na taj način ponašaju prolaze kroz Crkvu kao turisti. U Crkvi ima puno turista koji su uvijek u prolazu, ali nikad ne ulaze u Crkvu: duhovni turizam navodi ih na to da misle da su kršćani, dočim su tek turisti iz katakombi. Ne, u Crkvi ne smijemo biti turisti, već braća jedni drugima. Život koji se svodi isključivo na izvlačenje profita i koristi iz situacija na štetu drugih neizbježno prouzrokuje unutarnju smrt. I koliki kažu da su bliski Crkvi, prijatelji svećenika, biskupa, dočim traže samo svoj vlastiti interes. To su licemjerja koja razaraju Crkvu!

Neka Gospodin – molim to za sve nas – izlije na nas svojega Duha nježnosti, koji pobjeđuje svako licemjerje i razdaje onu istinu koja jača kršćansku solidarnost, koja je, daleko od toga da se svodi na rad na pružanju socijalne pomoći, neotuđivi izraz naravi Crkve, najnježnije majke svijeta, posebice najsiromašnijih.

U sklopu pozdrava vjernicima na talijanskom jeziku

Srdačno pozdravljam hodočasnike talijanskoga govornog područja.

[Sveti Otac govori o djevojčici koja mu je prišla dok je govorio katehezu]

Želio bih započeti jednim osvrtom. Svi smo vidjeli ovu prekrasnu djevojčicu – lijepa je, jer je lijepa – i jadna, žrtva bolesti i ne zna što radi. Postavit ću jedno pitanje i neka svatko odgovori u vlastitome srcu: jesam li molio za nju kad sam je vidio, jesam li molio da je Gospod izliječi, da je čuva? Jesam li molio za njezine roditelje i njezinu obitelj? Kad god vidimo neku osobu koja pati moramo se moliti. Neka nam ova situacija pomogne postaviti uvijek ovo pitanje: jesam li molio za ovu osobu koju sam vidio, za koju se vidi da pati?